

Drugič ima Sv. Peter sam v svojej sredini nekaj mož, ki ovirajo ves napredek, dasi se imenujejo »fortšritlih«, pred vsem so sluge »orehovega preroka«, kakor ga je »Sl. G.« — če se ne motim — imenoval. Zakaj vendar vedno sledite temu možu, kakor ovce ovnu, brezumno v brezno? Pustite ga in zlezal bode kmalu z vso svojo »nemško« glavo v orehovo luščino, kjer naj mirno pre-mišljuje svoje grehe nasproti vam, slovenskim kmetom! Ali ne zaupajte svojej glavi čisto nič? Če bi čitali dobre slovenske novine ali »cajtinge«, vedeli bi, da največ dan-danes človeštvu škoduje židovstvo in laži-liberalstvo. »Orehovec« pa je baje v zvezi s takimi stvarmi. Torej pazite! On in njegovi tovariši pa hočejo v zadnjem času zazširiti svoj delokrog čez vso okolico. Kakor aposteljni »boljših časov« bi radi ljuliko svoje nemškutarije tudi vsejali na lepa pšenična polja sosednjih župnij. Nekateri, ki so samo o posebnih prilikah »tudi« Slovenci, se hočejo pri Sv. Juriju zveličati s »Tagespošto«, ono ljubeznivo graško tetko, ki ve vedno kaj novega zlagati o Slovemih, in z »Grazer Tagblattom«. Siser pa se Sv. Jurij, kakor vedno, kljubu tem črnim pikam na svoji slavi, vedno kaže za vrlo narodni kraj, ki nas s pomočjo ljubeznivih sosedov vsako leto razveseli s kako slavnostjo, kar pričakujemo tudi letos! Naj potem ta luč narodne vzbujenosti sveti tje, kjer se je tma, k Sv. Petru!

In tretjič, Petrovska šola! Delujejo na njej možje, ki stojijo strogo v bojnih vrstah nemškutarških. Taka šola pa, v katerej učitelj le lomi učni jezik in vedno le kaže sovraštvo do njega, nikdar in nikjer ne rodi dobrega sadu, ampak povsod nevednost in surovost. Zakaj pa se ne morete ponasati, Petrovčani, s tako lepim številom nadepolnih dijakov, kakor sosednje fare? Menim, da tudi šola k temu pripomore, ki je v rokah odpadnika! Sovražniki vaše narodnosti še se bojijo, da bi se kateri vas izbrihtal po šolah in prišel do zdrave pameti, ki veleva vsakemu človeku, da ljubi svojo mater. Rajši, mislijo si, naj ostane neumen, da le ne postane zaveden Slovenec, ki bi vzbujal tudi svoje kmečke rojake, ker dobro vejo, da v resnici »študiran« človek ne odpade od svoje narodnosti, ampak le nesrečni polovičarji. To si zapomnite!

Zato na noge vi, ki se zavedate svoje narodnosti in dokažite tudi onim, ki so še mlačni ali celo mrzli, da je nemškutar vaš največji sovražnik, ker vam jemlje vero in jezik. Če se tudi letos ni posrečilo vse, kar so hoteli vsi dobro misleči ljudje, pričakujemo pa drugokrat. To smem upati tem, bolj, ker sem v največjo svojo radost slišal, da so Petrovski rodoljubi podarili lep znesek bralnemu društvu kapelskemu. Živio, to je lepo znamenje! Vi, ki se vže zanimate za slovensko stvar, imeli se bodete več zaveznikov, ako bodete imeli med seboj več lepih knjig in novin, ki vas bodo podučile o potrebah in zahtevah slovenskega kmeta. Postalo bode potem vsem jasno, da je sramotno za Sv. Peter nositi na pristno slovenskem licu ničvo »larvo« nemških napisov, katerih celo leto ne bere pravi Nemeec, ker celo leto jeden sam ne pride k dotičnim obrtnikom in gostilničarjem, uvideli bodete vsi, da je boljše ubogati pametne nasvete onih narodnih duhovnih in posvetnih gospodov, ki vejo, kar vam je potrebno in čutijo z vami, kakor pa se klanjati budalosti ošabnih nemškutarjev! Petrovčani, hodite se letos učiti k svojim vsedom in radi bodete jih posnemali!

Jurjevič.

Cerkvene zadeve.

Duhovno veselje v Dobovi.

Dobova je lep kraj v Savskeji ravnini, razprostirajoč se od Krškega do Zagreba in še dalje. Celjan,

ako gledaš iz Št. Miklavškega hriba proti Zalcu, misli si, da so Pletrovče — Dobova. Haložan, ki gleda iz Zavrčkega hriba proti Ptuju, lahko si misli, da je sv. Marjeta — Dobova. Murski poljanec, glej iz Kamensčaka proti Radgoni ter si misli, da je sv. Križ — Dobova; kajti ravno tak razgled imam jaz čez Dobovo, ako jo gledam iz kranjskega Cirknika. Na jugu omejuje Dobovsko faro Sava, na izhodu pa Sotla. Ravnina mej tema rekama je Dobovsko polje — najbolj na jugu ležeči konec, ali pa če hočemo — začetek naše Štajerske.

Fara — Dobova — bila je na Trojiško nedeljo na novo poročena, dobila je novega župnika, veleč. gosp. Antona Pernat. Tega dneva veselila se je vsa fara, najbolj pa vlč. gosp. provisor, ki so bili z opravili in skrbmi zelo obloženi. Fara ima namreč nad 2700 duš; trirazredno šolo. Na teden po osem ur v šoli poučevati in malo da ne vsak dan, v časih še po dvakrat, nesti na dom popotnico umirajočim in vse druge uradne reči oskrbovati, to pač, mislim, ni malenkost. Res čuditi se moramo tolikej strpljivosti bolehnega gospoda. Bog jim daj ljubo zdravje in še mnoga leta, plačilo za njihov trud pa enkrat v nebesih!

Častiti gosp. župnik pripeljali so se iz Planine, kjer so poprej službovali, v Dobovo dne 25. maja. Častiti gospod provisor, J. Sušnik, vozili so se jim v Brežice naproti. Na Mostecu, na meji fare, naredili so jim Moščani krasen slavolok z napisom: »Češčen bodi, ki pride v imenu Gospodovem« ter so jih pozdravili s streljanjem iz topičev. Izven Dobove, pri Mihaljevske kapeli, kjer je bil drugi slavolok postavljen (postavili so ga Mihaljevčani), pričakovala jih je šolska mladina z učiteljstvom in velika množica faranov. Najpoprej sta jih pozdravila cerkvena ključarja, gg. Držič, obč. predstojnik v Ločah in Držanič, posestnik v Mihaljevcih, potem gosp. nadučitelj Fr. Rakuša v imenu učiteljstva in šolske mladine; pod slavolokom pa so stale 4 belo oblečene in ovenčane učenke, katere so jih po vrsti pozdravile, izročivše jim: prva šopek belih cvetic, druga šopek modrih, tretja šopek rudečih, četrta pa šopek belo-modro-rudečih cvetic, vsaka s primernimi besedami. Vlč. gosp. odgovorili so ljubeznjivo vsakemu nagovorniku. Po tem sprejemu šli smo pod krasnim slavolokom, stoječim pred cerkvijo (postavili so ga Ločani; na črnem zametu svetile so se zlate črke: Blagor mu, ki pride v imenu Gospodovem), v cerkev, kjer so služili gosp. provisor večernice. Po končanem sv. opravilu zahvalili so se vlč. gosp. župnik navzočim za veličasten vsprejem, kakor ga, so rekli, niso pričakovali.

Na Trojiško nedeljo spremili pa smó vlč. gospoda župnika iz župnijskega dvorca z godbo in strelbo v cerkev. V sprevedu šli so župljani, šolska mladež z učiteljstvom in devet vlč. gg. duhovnikov. Vlč. g. župnik imeli so potem pridigo (ker preč. gosp. dekan zaradi boleznj niso mogli priti), v katerej so razložili dolžnosti svoje do faranov in dolžnosti faranov do njih in do matere sv. cerkve. Po pridigi darovali so sv. mašo z asistenco. Po sv. opravilu spremili smo jih zopet v njihovo novo domovanje, ter sedli k mizi, ki je bila pokrita za 18 oseb. Od običajnih napitnic, ki so se vršile, naj omenim uno vlč. g. župnika Artiškega, ki so v pesmi častitali novemu gospodu župniku.

Vladar vseh vladarjev, uslišal si naše prošnje in molitve ter nam poslal gospoda, katerega je vsa fara želela. Usliši še naše nadaljno prošnjo: ohrani nam jih zdravega in zadovoljnega do skrajne meje njihovega življenja. Ti, dragi čitatelj, ki morda poznaš vlč. gospoda župnika in Dobovo, pa reci: Častitam Vam, vlč. gospod župnik, da ste prišli v tako lep kraj! Častitam Vam, Dobovčani, da ste dobili tako dobrega gosp. župnika.

F. R.

Dolge pravde krščanski konec.

Komur ni neznan visoki Boč, ta je gotovo že slišal o Studeniški graščini, katera je stisnjena celo pod goro ter o vaséh, katere so bile njej podložne in so morale njej raboto, desetino itd. odrajtavati. Tudi Sesterže, lična vas v Majšperski župniji, je izmed ovih. Imela je pa potem tudi neke pravice na logovih ali gozdih, kakor tudi na pašnikih omenjene graščine. Marsikateremu čitatelju »Slov. Gosp.« so že dobro znane pravde in tožbe, katere so se, če se ne motim, celih 60 let motale. Ko je bila ta graščina last g. Sparovica, se je ta stvar tako zamotala, da je nalašč za to postavljena komisija in potem c. in kr. okr. glavarstvo Ptujsko, niti visoko c. in kr. namestništvo ni moglo zravovati. Ko je pa pred nekolikimi leti prišla graščina v last redovnicam čč. sestram Magdalenkam sklenila se je po spiritualu č. g. Adolfa Hytrek-a dne 15. grudna 1892 zadnja pogodba ter je naša vas že od graščinskih zemljišč dobila za vsem celih 212 oralov gozda in pašnikov. Zdaj, hvala Bogu, je štrinja odmotana. Veliko jih je hotelo videti, kar vi vidite pa niso videli (Luk. 10, 24). Veliko mladih in starih slišal sem reči: Rad bi konec čakal! Pa žal, veliko jih že hladna zemlja krije in niso ga čakali, a mi, hvala Bogu, smo ga vendar čakali. Za konec tega poravnjanja ponudili so se nam še preč. g. spiritual, da opravijo daritev sv. maše v zahvalo za srečen izid in blagor nas in naših rajnih, kakor tudi naših potomcev, katerim bode dano zemljišče h koristi.

K tej sv. daritvi so nas pa vse osebno povabili. In res na binkoštni ponedeljek so ob deveti uri sv. mašo peli in v slovesni opravi so tudi s sv. zahvalnico končali. Po sv. opravi povabili so nas vse v veliko sobo, kjer so nas pogostili med prijaznimi pogovori z dobro kapljico. Za vse to, posebno pa za najsvetejšo daritev se jim presrčno zahvaljujemo. Obljubili so nam še, da hočejo tukaj nekje blizu naše vasi kapelico postaviti, v kateri naj bi se tudi daritev sv. maše služila.

Bog jim naj moč, da bi se to vresničilo, saj tudi vaščanje pri tej sv. maši bode rok križem držali. Torej še enkrat: hvala preč. g. spiritualu in čč. redovnicam v imenu cele občine!
Jakob Sagadin.

Gospodarske stvari.

Poročilo kmetijskega društva „Kmetovalec“ v Gotovljah v Savinjski dolini.

Dovolite, gospod urednik, da sicer po mojih skromnih močéh opišem malo XI. občni zbor društva »Kmetovalec«, ki se je vršil dne 28. maja t. l. v gostilni gosp. Ivan Kopriva v Gotovljah in poročam nadalje o delovanju tega velevoznega društva! Omeniti moram najpoprej, da nam je g. Ivan Kopriva prostor za zborovanje krasno pripravil in pridne roke tukajšnjih vrlih deklet okrasile so nam prav lepo z vencami prostore zborovanja. Vreme je bilo spomladansko prijetno, zatoraj je bila pa tudi vdeležba ogromna.

Počastili so nas z mnogo številnim dohodom naši vrli sosede Žalčani, tukaj naj posebnost omenim našega najblagomilejšega podpornika g. Ivan Hausenbichlerja, veleposestnika in župana v Žalci, kateri nas ob vsaki priliki počasti s svojim pohodom. Počastilo nas je tudi več Pletrovčanov, Vrbenčanov, Grižanov, Št. Pleterčanov, Pireščanov in drugih. Pogrešali pa smo pri tem zborovanju naše sosede Celjane, ker žal nobeden ni došel: toraj drugokrat na svidenje! Ko se tako razposedemo po naših nam odločenih prostorih, predstavi se nam naš vrli predsednik, gosp. Anton Goršek, pozdravi s svojim

kreplekim pesniškim glasom došle, otvori zborovanje in prečita spremenjena in na novo potrjena pravila, katera ne obsegajo samo občine Gotovlje, temveč tudi nje okolico.

Iz društvenega poročila smo slišali, kako da društvo na čast odbora in v čast celej Savinjski dolini dan za dnevom vrlo napreduje. To razvidimo lahko kmalu, ker šteje že v tem kratkem obstanku nad dve sto udov. Tudi društvena knjižnica narašča v naše veliko veselje prav povoljno. Tukaj naj omenim zopet enega naših mnogo zaslužnih rojakov, gosp. Blaža Cilensek, župnika v Zagorji, kateri nam je poslal celi zabojček knjig velike vrednosti. Dal Bog mu več posnemovalcev! Udje tega društva imajo priliko čitati večinoma vse slovenske časnike. Gotovljani bodite toraj ponosni!

Kmetijsko orodje in stroje naročuje društvo pri vsaki priliki; takoj je to pomlad zopet, spoznavši nujno potrebo, naročilo veliki železni podzemeljski plug, tako šteje že tudi sedaj več kmetijskega orodja in strojev. Društvena drevesnica povejšala se je zopet za polovico, štela bode toraj nad tri tisoč deloma cepljenih, deloma necepljenih drevesc. Govor g. učitelji Ant. Petrička o škodljivih sadnega drevja bil je strokovnjašk.

Izrekam mu na tem mestu še enkrat srčno zahvalo za koristne besede, katere je govoril. Vršilo se je za tem še več točk, kakor vpisovanje novih udov, oziroma vplačevanje letnine. Vpisalo se je zopet precej novih udov in nabrala v veselje blagajniku precej lepa vsotica. V novi odbor bili so zopet izvoljeni g. Anton Goršek, predsednikom, Anton Cilensek, namestnikom, Davorin Antloga, tajnikom, Leopold Antloga, knjižničarjem, Franc Baš, blagajnikom, Franc Vizovišek, nadzornikom društvenega orodja in strojev, Andrej Antloga, Blaž Brinovc in Jakob Baš odbornikom. Nastopil je za tem tudi večkrat naš znani pesnik Franc Vizovišek in deklamoval novo sestavljene poezije, s katerimi vzbudi med ljudstvom veliko navdušenja in smeha ni konca ne kraja. Tudi naši vrli pevci niso zaostali, zapeli so nam več krasnih pesmij, posebno pa še izrekam v imenu odbora veliko zahvalo vrlim Žalskim pevcem, kateri so nas tudi počastili in razveselili s svojim ubranim petjem.

Med prosto zabavo vršile so se za tem še raznovrstno napitnitnice. Proti deveti uri povzame zopet besedo, društveni predsednik, zaključil zborovanje, ter napije svitlemu vladarju Francu Jožefu, v katerega imenu se zbiramo in iz vseh grl zagromi trikratni živio!

Tako se je končal 11. občni zbor društva »Kmetovalec«, kateri nam ostane v vednem spominu. Častiti bralci »Slovenskega Gospodarja«, posebno po našem spodnjem Štajerju pa se lahko prepričajo iz tega kratkega poročila, da česar eden ne stori, storita dva in česar dva ali trije ne storijo, stori njih gotovo skoz zloznost več, zatoraj kličem zopet in zopet: snujmo društva, kajti le v slogi je moč! Davorin Antloga.

Sejmovi. Dne 17. junija pri Sv. Trojici v Slov. goricah. Dne 20. junija v Vitanji. Dne 21. junija v Studencih pri Mariboru, pri Sv. Tomaži pri Ormoži in v Marenbergu. Dne 22. junija pri Sv. Antonu v Slov. gor., v Št. Juriji pri Celji, v Sevnici in v Šoštanji.

Dopisi.

Iz Celja. (Vinorejsko društvo za Celjsko vinsko okolišče.) Prebivalcem južno-stajarskih pokrajin je znano, da v vinorejskem oziru čem dalje bolj propadamo. Mnogo je sovražnikov, ki se z združenimi močmi zaganjajo na blagostanje vinorejca. Zdru-